

ÉLMÉNYBESZÁMOLÓ

Erasmus+ Valenciennes, 2022. szeptember 25.-október 2.

Csizmazia Márton, Horváth Zsófia, Lakatos Janka, Mayer Krisztián, Tardos Luca

Vasárnap (szeptember 25.)

Utunk első napja egészen korán indult, hiszen vasárnap reggel, 4:30-kor találkoztunk a tanárainkkal a budapesti Liszt Ferenc repülőtéren. Szerencsénkre a repülőút során nem merült fel semmiféle probléma, így 6:10-kor fel is tudtunk szállni és 2 órával később, szintén problémamentesen landoltunk a brüsszeli Charleroi reptéren. A leszállást követően elhagytuk a repteret és buszra szálltunk, ami alig egy óra alatt bevitt minket Brüsszel belvárosába. A csomagjainkat elhelyeztük egy csomagmegőrzőben, majd egy autentikus belga gofri reggeli után nyakunkba vettük a várost: jártunk Brüsszel főterén, a pisilő kisfiú szobránál és a Place du Jeu de Ballen megrendezett bolhapiacon is. Városnézésünk végeztével visszatértünk a csomagjainkért, majd autóba szálltunk és elindultunk Valenciennes felé, ahova meg is érkeztünk este fél 8 körül.

Valenciennesben a fogadócsaládjaink és a programban részt vevő tanárok fogadtak minket az iskola előtt, majd egy rövid bemutatkozást követően mindenki elindult a fogadó családjával haza. Szerencsére a család, aki engem fogadott, nem lakott messze az iskolától, így sem reggelente, sem pedig délutánonként nem kellett sokat utaznunk. A legtöbben vasárnap este a családdal eltöltött vacsora után hamar ágyba keveredtünk, ugyanis mind kellően elfáradtunk az utazás fáradalmaitól.

Hétfő (szeptember 26.)

Hétfőn reggel egy korai kelés és egy gyorsan elfogyasztott reggeli után felpattantunk a villamosra, ami elvitt minket az iskola elé, ugyanis 8:00-kor ott is megkezdődött a tanítás. Az első teljes napunkon azonban még csak 1-1 tanórán vettünk részt, ugyanis ez a nap mást tartogatott számunkra. A reggel kezdéseként mindenki lehetőséget kapott, hogy bemutatkozhasson a többieknek és így mi is jobban megismerhettük azokat a diákokat, akik benne vannak ugyan a programban, de nem vállalták most, hogy fogadó családok legyenek. A délelőtti órákban a francia diákok és tanárok körbevezettek minket az iskolában és bemutatták nekünk azt, ekkor derült ki számunkra az mennyire is különbözik a Lovassytól. A kantinban való közös ebéd után lehetőségünk volt meglátogatni egy fizika órát, ahol a szeptemberben kezdett diákok dolgoztak a kísérleteiken. Betekintést nyerhettünk a jelenlegi és a jövőbeli tanulmányaikba, valamint volt lehetőségünk beszélgetni a tanárainkkal is, akik meséltek nekünk arról, milyen is egy természettudományok (biológia, kémia, fizika) által dominált gimnáziumban tanítani. A késő délutáni órákra pedig szabad kezet kaptunk azzal kapcsolatban, hogy mit szeretnénk csinálni az esti fogadásig.

A megnyitó beszéd után, melyet a Lycée de l'Escaut igazgatója mondott, helyet kaptunk mi, Lovassysok is, hogy bemutathassuk az iskolánkat egy prezentáció keretein belül. A prezentációt követően lehetőségük nyílt a fogadócsaládjainknak is jobban megismerni a többi magyar diákot és a tanárainkat is, amíg a francia diákok élőzenével szórakoztattak minket. A fogadást követően ismételten mindenki hazament a családjához és az este többi részét közösen töltöttük velük. Számomra ezek az esti beszélgetések a családdal kincset értek, hiszen így tudhattam meg, hogy a francia diákok számára 17 évesen véget ér a gimnázium, vagy hogy az ottani iskolában még komolyabban veszik a késést, mint nálunk, és még azt is, hogy néhányan az ottani DÖK-ből már óvoda óta ismerik egymást.

Kedd (szeptember 27.)

A hetünk második napját izgatottan kezdtük meg, ugyanis aznap városnézés volt napirenden Valenciennesben, előbb azonban várt ránk 2 óra a délelőtti folyamán. Kezdeként egy matek órán vettem részt, ahol betekintést nyerhettem abba, hogyan is tanulják meg a francia diákok 3 év alatt nagyjából ugyanazt, amit mi az 5 év folyamán. A matek óra után egy egy órás szünet következett számunkra, amiben elsétáltunk a városközpontba a reggeli kávéért és természetesen a kihagyhatatlan francia croissantokért. Az iskolába visszatérve egy dupla angol óra munkásságába kapcsolódhattunk be, ami szerintem a hét egyik legjobb órája volt. Azt a feladatot kaptuk a francia diákokkal, akik abba az angol csoportba jártak, hogy kisebb csoportokba rendeződve, osszunk meg minél több információt egymással, mind magunkról, mind pedig az országunkról és kultúránkról. A csoportmunka során nagyon nyitottak és kíváncsiak voltak a francia diákok, így nagyon jól sikerült haladni és egy szuper plakátot állíthattunk össze az óra végére, mindamellett persze, hogy rengeteg különleges embert ismerhettem meg a diákok személyében. A délutáni órákban idegenvezetéssel bejártuk a várost és megismerkedhettünk Valenciennes történelmi múltjával és utunk során arra is fény derült, hogy hogyan lett bányaváros, miként alakult a sorsa a két világháború között és hogy itt volt Franciaországban először vasútvonal. (A nap fénypontja mégis az volt, amikor futnunk kellett a villamosra, nehogy lekéssük, azonban amikor György-Gyarmathy tanárnő meglátta Ériné tanárnőt futni, olyan röhögőgörcsöt kapott, hogy emiatt azonnal meg kellett állnunk.)

A városnézés után a városházán üdvözölt minket a polgármester képviselője és kaptunk egy ajándék bögrét is.

Szerda (szeptember 28.)

A szerda délelőttöt a hétfői és a keddi naphoz hasonlóan az iskolában töltöttük különböző órákat látogatva. Angol és filozófia óráink voltak, melyek közül az angol az egyik legérdekesebb óra volt, amelyen részt vehettünk. Rengeteg diákkal ismerkedtünk meg angolul. mindenki érdeklődő volt, és szívesen beszélgetett velünk, nagyon szerettek volna minket jobban megismerni, csakúgy, ahogy mi szívesen hallgattuk őket a francia szokásokról vagy épp saját magunkról és a hobbiainkról beszélni. Néhány francia kifejezést is megtanultunk. A délutánunk szabad volt, így aztán volt időnk bejárni a várost. Valenciennes központjának megismerésén kívül egy-két üzletbe is benéztünk, hogy néhány szuvenírral kedveskedjünk majd az otthoniaknak. A nap fénypontja a francia diákokkal való lézerharc volt, amit a franciák szerveztek meg nekünk. Nagyon hálásak vagyunk nekik ezért is, hiszen annak ellenére, hogy sokunknak az első lézerharca volt, mindenki nagyon élvezte. A szabad délutánunkban talán nem is a városnézés, bevásárlás vagy a játék volt a legjobb, hanem az, hogy így rengeteg időt tölthettünk nem csak azokkal a diákokkal, akiknél a kinn töltött hetünk alatt laktunk, hanem azokkal is, akik még rajtuk kívül az ottani diákönkormányzat részét képezték, vagy azok barátai

Csütörtök (szeptember 29.)

Csütörtökön korán végeztünk az iskolában és volt egy-két óra szabadidőnk a városban majd vonattal Lillebe utaztunk és Alexandre vezetésével körbe jártuk a nevezetes látnivalókat és az Utópia kiállítást is végignéztük út közben. Este a Le President étteremben látott minket vendégül az iskola igazgatója a CVL diákokkal együtt.

Péntek (szeptember 30.)

Péntek reggel az iskolában közösen reggeliztünk, mivel vendéglátóink szerették volna nekünk megmutatni, milyen is egy tipikus francia reggeli. A reggeli után három csoportra bontódott a társaság, a tanárok, a francia, illetve a magyar diákok alkottak egy-egy csapatot. Megbeszéltük a tapasztalatainkat, mi volt jó, min kellene legközelebb változtatni és hogyan, majd megosztottuk egymással. Ez után a kihúztuk egymás neveit, francia magyart, magyar franciát, és a padlet segítségével írtunk üzeneteket egymásnak zárásként. A közösen eltöltött időt, legalábbis a hivatalos keretek között, egy közös énekléssel zártuk. Többen meghatódtak, hogy megéreztük, hogy közeledik az utazásunk vége és volt akitől már akkor búcsút kellett vennünk.

A reflexió után ellátogattunk még egyszer utoljára az iskolai menzára. Délután ellátogattunk közösen a város egyetemére, ahol bemutatták nekünk általánosságban az egyetemet és meséltek a nemzetközi ösztöndíjaikról. A délután hátralevő részében elváltak útjaink, Zsófi, Luca és Krisz a hostjaikkal kürtös kalácsot sütöttek, míg Márton és én egy helyi csapat kézilabda edzését nézhettük meg.

Személy szerint ez volt az egyik kedvenc napom, mert sokkal lazább keretek között zajlott, sok lehetőség volt a kötetlen beszélgetésre. Emellett képet kaptunk a heti munkánk eredményéről és arról, hogy mennyire ismertük meg egymást és realizálhattuk, hogy ennyi idő is elég volt, hogy megszeressük a vendéglátóinkat és nehéz legyen őket otthagyni.

Szombat (október 1.)

A szombati napunk eléggé eseménydús volt, a hostjainknak, mint megtudtuk, szombat délelőtt rendes tanítás van (szerencsére nálunk, a Lovassyban ez nincs így), ezért nekünk is a suliban kellett lennünk, viszont már nem órákra mentünk be, hanem azokkal a diákokkal találkozhattunk és beszélhettünk, akik majd novemberben fognak jönni Veszprémbe, illetve megnyugtattuk őket, hogy biztosan jól fogják magukat érezni Magyarországon. Természetesen még az iskola zárásáig egy sakkjátszmára volt időnk mielőtt hazamentünk, valamint könnyes búcsút vettünk a többiektől.

Az ebédet a fogadó családnál fogyasztottuk el, Lucával ketten csináltunk egy igazi magyaros tojásos lecsót a franciáknak, akiknek kifejezetten ízlett a főztünk, cserébe mi pedig megkóstoltuk az anyuka híres burgundi marharaguját :)

A délutánt társasozással és édességkóstolással töltöttük, majd este a Valenciennes labdarúgóklub meccsét néztük meg. Szerencsére a város csapata nyerte meg a mérkőzést és annak ellenére, hogy nem volt teltház, eszméletlen jó hangulat uralkodott a nézőtéren, én szuperül éreztem magam miközben mi is szurkoltunk a többiekkel.

A focimeccs után még elmentünk a "karneválba", ami véletlenül pont a látogatásunkkal egy időben volt a városban. Én természetesen szinte az összes forgó, mozgó, magasra emelkedő dologra felültem, amire csak lehetett. A körhintáról pedig kifejezetten szép látványt nyújtott a fényben pompázó Valenciennes. Minden pillanatát élveztem az itt eltöltött időnknek, bár kicsit elkeserítő volt realizálni, hogy ez az utolsó éjszakánk Franciaországban, hiszen mindenki szívesen maradt volna még pár napot a megismert emberekkel.

Összességében számomra a hét egyik legjobb napja volt a szombat, szerintem elég emlékezetes lezárást adott a utazásunknak, habár mindegyikünk nehezen búcsúzott el a közösségtől, amelyet nagyon megszerettünk.

Vasárnap (október 02.)

Utolsó napunkon nem jutott idő arra, hogy bármit is csináljunk, hiszen Valenciennes-ből nagyon korán, már 4:30-kor indulnunk kellett a belgiumi reptérre. Az egyetlen szerencsétlen fordulata az utazásunknak az volt, mikor kiderült, hogy a Budapestre tartó járatunk órákat fog késni. Mi viszont kihasználtuk az alkalmat, és kialudtuk magunkat, míg várakoztunk. A repülőn a késés miatt kaptunk egy kis nassolnivalót, amit szívesen fogyasztottunk, miközben a felhőket nézegettük. Végül sikeresen landoltunk és egy nagyon élvezetes hetet tudhattunk magunkénak, nem is tudjuk, melyik volt a kedvencünk a sok jó program közül.